

Tóth Hajnalka - A sárkány és a pásztor

Hajdanán danán, amikor a földön még sárkányok is éltek
A vének estéenként egy hősről meséltek.
Elmondom néktek most én is a történetet
Ami - hogy, hogy nem - éppen Szent György napjára esett.

Azelőtt ilyet elképzelni senki emberfia sem mert:
Egy fenevad sárkány aznap az ember barátja lett!
Messze mindentől, az óriás hegyek lábánál,
Az Óperenciás tenger innenső sarkánál

Hol zöldellő rétek ragyogták be az eget,
Holány, a pásztor hatalmas birkanyáját legeltetett.
Jószívű, okos, bátor legény volt az ifjú Holány,
Nem félt ő semmitől az ég-világon talán.

Pedig volt valami, amitől minden emberfia rettegett,
Ami feldúlta a szép virágos kerteket:
A fenevad sárkány! kitől rettegett a nép,
Hisz embert s állatot sosem kímélt,

Békét és vidámságot zúzott porrá, ha megjelent,
Nyomában az egész éves termés tönkrement.
A király akkortájt már aggódott nagyon
Mert Holány nagy nyája az utolsó vagon

A királyságban, melyre a sárkányok még nem leltek rá,
Mert a bátor pásztor gondosan vigyázott reá.
Döntött a király - megszületett a törvény, íme:
Minden embert s állatot rejtse el a föld színe!

Ki-ki zárkózzon be otthon és ki ne mozduljon,
Hogy a gonosz sárkányhad többet ne pusztítson!
Így várva ki a végét, tán lesz egyszer még remény,
Hogy a királyságba a béke valaha visszatér.

...Teltek a napok, a hónapok s az évek
Az emberek lassacskán már nem reméltek.
Szomorúan gubbasztottak mindahányan otthon,
A birkanyáj is egyre soványabb lett a koszon.

Csak Holány, a pásztor lelke égett, nem nyugodott,
Hívta őt a zöldellő rét, a fák s a lombok,
Szabad szíve hívta őt árkon-bokron át,
Gondolta, megnézi magának a sárkányok otthonát!

Csak félhangosan, hogy ne mindenki hallja
- Ahogy előhúzta, megcsillant a kardja -
A dombtetőn ígéretet tett a népnek,
Hogy hamarosan a sárkány vezér fejével tér meg.

Bort is vitt magával és hamuban sült pogácsát
Maga előtt látta már a sárkánykirály rút pofáját.
Hetedhét határon átment, a bocskora is elkopott
Míg meg nem találta a sárkánykirályságot.

Elbújt, hogy erőt gyűjtsön és megszöjje tervét
Hisz rajta áll, hogy hazaviszi-e a békét.
Fennmaradt hát éjszaka, s a cselszövés készen állt,
Semmi sem volt már, mi visszatartsa Holányt.

Eljött a hajnal s a bátor pásztor meg nem hátrált,
Elindult hát, hogy legyőzze a vad sárkányt.
A fenevadak birodalma előtt hatalmasat kurjantott
Olyat, hogy a sárkányvezér vére szinte megfagyott.

Ki is rontott az óriáshüllő s Holány előtt megállott,
Mert ilyen vakmerő ember fiát még nem látott!
Egyetlen harapással ketté szedhette volna,
De kíváncsi volt, e bátor jószágnek itten mi dolga.

Holány délcegen, ki mit sem fél, nyomban elharsogta,
„Egyetlen sárkánynak sincs az emberek közt dolga!”
A sárkányvezér ilyet még nem látott,
“Ember, ki átszelte a fél világot,

Hogy megfenyítse a hatalmas sárkányokat?
Ezer év alatt egyetlen ilyen legény sem akadt!”
Különös érzés kelt a sárkányszívben:
Elismerte a Nagy embert a Kicsiben.

Tisztelet ébredt benne:
Egy kisember ily hatalmas lenne?
Így esett hát Szent György napján az eset,
Hogy a sárkányok és az ember között béke köttetett.

A sárkányok azóta tisztelik az embert, s Holányt legfőképpen,
Attól fogva legelnek az állatok békében a réten.